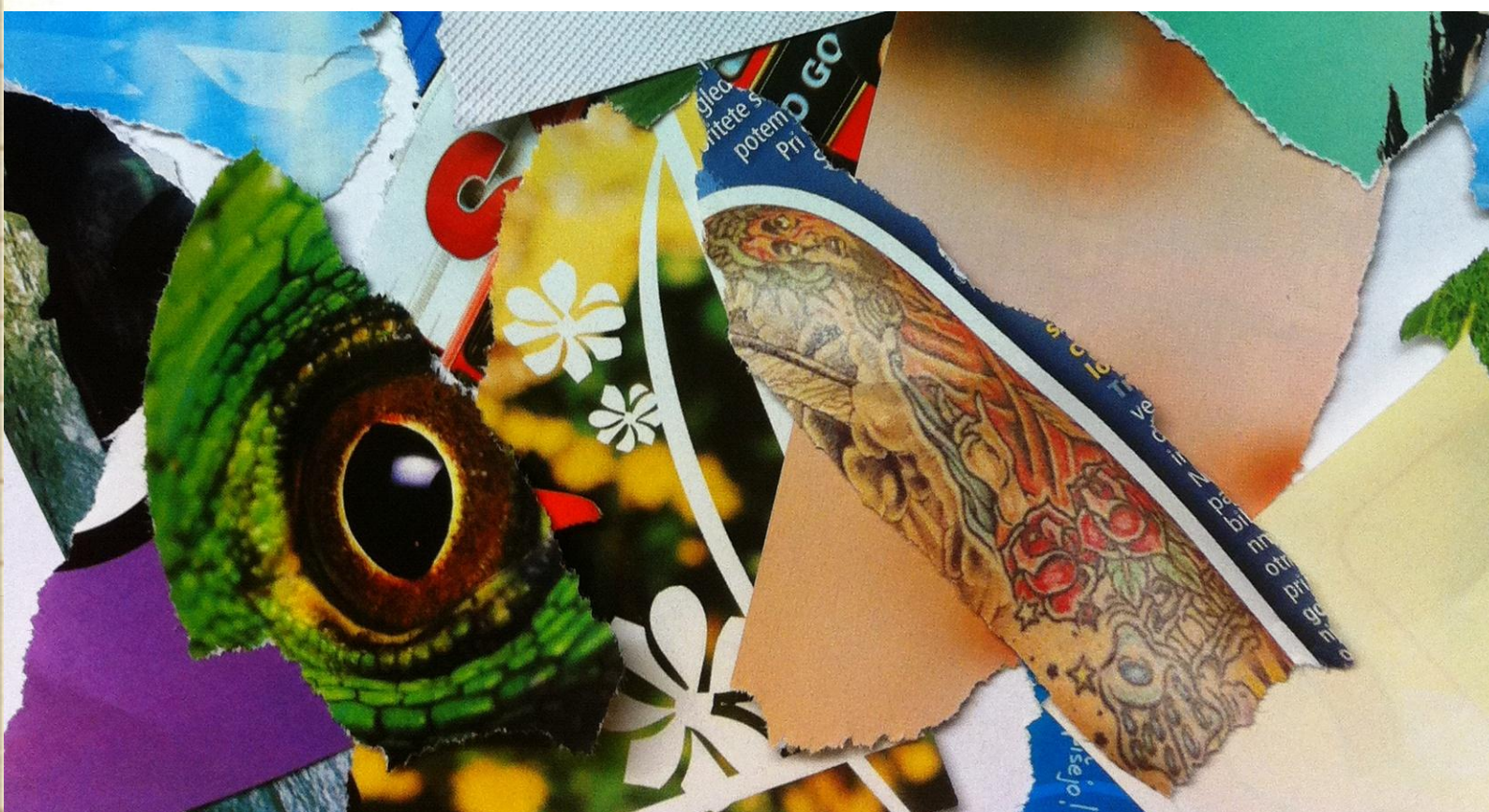

P **a** **K** **a** **Č** **E** **P** **i** **Š** **E** **m**

Avtorice in avtorji besedil: Anže Avbelj, Gregor Gajič, Grega Hrib, Alin Kostiov, Maja Ličen, Meta Mežan, Kristjan Pavlič

Avtorice in avtorji risb: Lara Čuden, Pia Kovač, Sebastjan Kovač, Domen Lah, Ivana Rihtar, Hajdi Šinkovec, Ana Žabjek

Osnovna ideja za podobo glasila: Leon Hvastja

Naslovnica: Alin Kostiov

Predzadnja stran: Luka Trkov

Zadnja stran: Špela Jursič, Alja Polajžer

Postavitev in urejanje glasila: Alin Kostiov

Mentorica: Kristina Hočevan, prof. slovenščine

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. 11

junij, 2011

Dijakinje in dijaki vabljeni k sodelovanju. Svoje prispevke pošljite na:

kristina.hocevar@guest.arnes.si

BOREC

Lj., 2. 9. 2010

She's a killer queen, gunpowder, gelatine. Dynamite with a laser beam. Guaranteed to blow your mind ... V petek sem se vračal iz šole domov in nisem si mogel iz glave izbiti te bedaste pesmi. Včasih se ti preprosto zarije v misli kaka neumna melodija in si jo hočeš nočeš preprosto moraš pod okriljem zaprtih ust prepevati. Tisti dan sem pisal kemijo, a kemija v 1. letniku resnično ni bila nič posebnega in zmeraj sem pisal 3 ali kaj podobnega. Pa zagotovo si nisem prepeval, ker bi bil živčen ali nervozen ... le pel sem si rad. Bil sem že čisto blizu našega bloka v Zeleni Jami ... glasbeno navdahnjen in korakal pod visokimi drevesi, ki rastejo ob vznožju hriba v naši ulici, kjer smo se še kot otroci poleti lovili, pozimi pa sankali. Ta hrib že dolgo več ni bil hrib – kvečjemu mogoče grič. Pa tudi otrok je bilo vedno manj. Le pozimi si še videl kakšnega, osamljenega, ki svoje sani vleče nazaj do vrha. Pobral jih je čas – računalnik, internet in ... kdo ve kaj. Ko sem bil že dovolj blizu, sem opazil, da ena luč v stanovanju gori – torej je nekdo že doma. Največ možnosti sem pripisal Miši, svoji starejši sestri. Ko sem prečkal zunanje stopnice in stopil v notranjost, sem odklenil poštni nabiralnik – nič. Očitno je torej Mami že doma ... le ona poleg mene bi odšla po pošto in časopis. Prekorakal sem teh 32 stopnic, kolikor jih imam od nabiralnika do naših vrat. Ključ sem vseeno vtaknil v ključavnico, pa čeprav so bila vrata tako ali tako odklenjena. »Žio,« sem pozdravil že z vhoda in nekako brezbarven odgovor z

istim pomenom se mi je povrnil iz dnevne sobe. Pristopil sem prek hodnika in kuhinje do vrat sobe, od koder se je glasil vrnjeni pozdrav. Na fotelju je sedela Mami, na kavču pa on. Imela je rdeče oči in bel robec v rokah. On ni izdajal kakega občutnega razpoloženja. Le brezvoljno in morda nekako otožno je pogledal. »A sta že oba doma,« sem le retorično povprašal nekaj prav brezveznega. On je le izdihljaje odvrnil: »Ja ... petek je.« Čeprav sem takrat že trdno vedel, da je bilo nekaj narobe, sem, ne vem zakaj, Mami vseeno vprašal: »A's kej prehlajena?« »Ne,« je gledaje skozi okno odgovorila. »Kaj je blo?« sem prestrašeno, a direktno iztisnil iz svojih prsi. »Dej, sleč jakno, pa sezuj se, pa prid v sobo,« je nekako skoraj pokroviteljsko medlo ukazal, kar ni bilo nikdar značilno zanj. Ta glas me je še najbolj spominjal na tisto melodijo, ko se je vrnil s kakih mojih šolskih govorilnih ur, pa še temu ni bil podoben. Ko je začel pogovor s Tvoja razredničarka me je klicala ... je to izrekel precej bolj grobo in z resnostjo, za katero se je pravzaprav skrivalo nekaj drugega ... no, skrb. Ta ton, s katerim je govoril takrat, sem slišal prvič. »Kaj je blo?« sem še enkrat vprašal. »Sezuj se najprej,« je znova z istim napevom odgovoril. Po mislih se mi je motalo vse živo; Kdo je umrl, kdo je imel nesrečo, Miša, Babi ... kdo? Svoje superge sem hitro le odvrigel v hodniku na tla, pa svojo črno jakno s cenanim umetnim usnjem le vrgel čez stol v kuhinji. Superge sem iz neznanega razloga še enkrat poravnal ... morda nekje v sebi nisem prehitro hotel slišati nečesa. Priletel sem v sobo in stoje drhtajoč vprašal: »Kaj se je zgodl?« »Used se najprej,« je spet v istem slogu odgovoril. Sedel sem na fotelj poleg kavča, kjer je sedel on.

»Raka mam.« Slišal sem ga in nisem hotel dojeti njegovih besed. »Razlezu se je na jetra, pljuča, vranico ...« Takrat vsega skupaj nisem dojemal. Govoril je o stvareh, ki so letele mimo mene. Preglasil ga je šum v glavi in spominjam se le, da je končal z No, to sm hotu povedat. Operacija ni bila možna. Mami je s solzami v očeh pričela s svojimi psihološkimi nauki, kako naj izpovem svoja občutja in kako naj zajokam, če mi je težko ... hotela mi je le najboljše, a bil sem preveč šokiran, da bi moja čustva prišla na plan – kaj šele razum. Nisem vedel, kako se počutim ... le utrip žile na čelu.

Takrat je z nekakšnim skoraj zanosnim in močnejšim, odločnejšim glasom, ki sem ga takrat občudoval in ga še zdaj, spregovoril: »Boril se bom. Jst bom optimističen. Prčakujem, da boste tud vi.« Stegnil se je naprej in z levo roko privil Mami, z desnico pa potem še mene. Pizda, nisem ga hotel zgubiti, ne dojeti tega dejstva ...

Bil je alpinist in velik ljubitelj gora. Tisto poletje naj bi me prvič peljal na Triglav. Saj ne, da bi bil Triglav kakšna moja želja ali cilj, a hotel sem, da bi se na vrh povzpel z njim ... morda le stvar, ki bi si jo sedaj bolj želel kot takrat. Vedno, že kot majhnemu otroku, se mi je prikazal »najmočnejši«, ko je ob nedeljah proti koncu dneva odprl vhodna vrata z nasmeškom na obrazu, ko se je vrnil z gorske ture z zavestjo, da si je znova pokoril še en visok vrh in se nadihal svobodnega neba. Nisem hotel, da bi dihal sterilne bolniške saje in v halji bled in shiran le zrl skozi okno v kake Kamniške Alpe in le sanjal o njih.

Vprašal sem, ali Miša že ve. Povedala sta, da je že bila doma in da je tudi ona že izvedela ... spraševal sem se, kako je to prenesla.

Zvečer smo odšli na večerjo k njunima dobrima družinskima prijateljema. Tja sta šla, ker je bil on zdravnik in bi morda lahko povedal kaj več. Sicer sem ob teh družinskih večerjah zmeraj ostal doma, ker mi ni bilo do njih, a tisti dan sem nekako sam pri sebi vedel, da moram iti tudi jaz ... ne vem zakaj.

Kot sem predvideval in kot smo verjetno vedeli kar vsi, ni nihče izvedel kaj pretirano novega. Bile so le vzpodbudne besede, koliko so jih že ozdravili, kako srečno živijo ti ljudje sedaj in bla bla bla ... le lepe besede.

Ko smo se vrnili, sem se še nekaj motal po dnevni ... ne spominjam se, a najverjetneje nisem počel nič važnega ... verjetno sem le gledal TV ali kaj podobnega. Napotil sem se iz sobe ... kaj vem zakaj. Stopil sem do vrat ... pa nisem šel naprej. Videl sem, kako jo je držal v objemu, kot bi ji hotel povedati Uspelo nam bo, zmogli bomo .. vse bo še v redu. Nisem hotel iti naprej. Le neopazno sem stopil korak nazaj in se izgubil nekje zadaj ... nisem ju hotel zmotiti ... nisem hotel zmotiti trenutka, ki je bil le njun.

Ko sem naslednje jutro vstal, je bila doma le Miša. Gledal sem TV v dnevi sobi. Le nemo in nezainteresirano sem zaslon prebadal s pogledom, ko je vstopila v prostor ... kot da je le čisto običajna sobota dopoldne; stara dva v trgovini in okoli dvanajstih morda enih pritaca v dnevno še ona, kjer jaz zrem

ekran in le zaspano dahnem Jutro ... ali kaj podobnega. Izrekla sva bolj malo; kaj o tv programu, kako sovražim to reklamo in ostale, še manj kot brezvezne vsakodnevne stvari pač. Nato je zazvonil mobitel kot poziv, naj prideva pred blok kot vsako soboto pomagati nositi vreče iz trgovine. Čakala sva pred stopnicami na bel ford galaxy in ko sta odprla vrata avta, sta izgledala kot vsako soboto. Mami nasmejana s svojim tipičnim dvakratnim Živjo, Živjo in on v značilnem nasmehu s svojimi razpotegnjenimi usti, tako da ne zgrešiš skoraj niti zadnjega zoba. Znesli smo tistih šest ali sedem vreč iz BTC-ja ... in nekaj ... ne dolgo, a nekaj časa je bilo, kot da tisti včeraj ne obstaja.

Pozneje je zopet spremenil izraz na licu v odločnega in glas v močnejši, a nekako le umirjen ton. Govoril je o tem, kako se bo povezal tudi z alternativo in kako se bo o kemoterapiji še odločal ... Nekako sem pričel na vse skupaj gledati svetleje ... bil sem optimističen. »Dost jih je že prežvel in tud jst mislim prežvet. Velik jih je že zmagal in to mislim tud jst.«

Še isti dan ali le dan zatem si je v vitrino v dnevni sobi položil listek z napisom: ČLOVEK JE NAJMOČNEJŠI, KADAR VERJAME VASE, KADAR SE NI PRIPRAVLJEN VDATI, VSE DOKLER LAHKO DELUJE IN ŽIVI.

Besedilo: Grega Hrib, 3. f

Risba: Ivana Rihtar, 3. a

REPTILIAN (rap)

*ONI SO POVSOD, ONI VODJO TA NŠ SVET,
ONI MAJO MOČ IN ZNANJE, KI GA ČLOVK NE MORE MET,
ČE ŠE NISTE SLIŠAL ZA ILUMINATE, NJIHOVA SMO MEJHNA SMET,
Z NJIMI NS DRŽIJO V STRAHU, KER JIM JE TO GLAVNA JED.*

*VSEMOGOČNI UČ ŽE OD NEKDAJ NA ČLOVEŠTVO SIJE,
DA V STRAHU SE ŽIVI, DA SRČE HITREJE BIJE,
ZLO STOJI ZA POMEMBNI MI LJUDMI, NOBEN SE VEČ NE SKRIJE,
CEL PLANET U ŽALOSTI GORI, KMAL V POGUBO SE ZAVIJE IN ZASPI,
K PRESTOPNO LETO SE ZGODI, NEKATERIM ODPRLE BOJO SE OČI,
DRUGE BO ZAJELA PANIKA, KER UMRET SE JIM MUDI, JOKALA BO
MAMICA,
K OTROK V TEMI SE ZGUBI.*

*GREMO SPET, CEL PLANET V LAŽI JE UJET,
TREBA NEHAT NA MOŽGANIH BO SEDET,
TREBA NEHAT BULT U TA SPLET,
NASPLOH V TE EKRANE, ŽE V REVŠČINI POZNANE,*

DA SO GLAVE Z GLUPOSTMI OBDANE.

KER VSA TA MEDIJA RES DOBR TE ZADANE,

K JASON FREEDYJA IN PIPA POLNA TRAVE,

LJUDJE PO CELMU SVETU PADAJO POD TE OMAME,

PADEJO V SVET V SVETU,

PREPUSTIJO SE UŠESU IN OČESU.

ZAVEDE JIH MATERIJA, TOK DA SE JIM BLEDE,

POL PREREZANA ARTERIJA, DUŠO KUŠČAR TI ODVEDE,

KER PLAZILEC V ČLOVEKU SKOZ NATE PREDE,

POTREBUJE TVOJO KRI ZA SVOJO ŽEJO IN OBREDE.

VSAK DAN KRVOLOČNI KARNEVAL

IN NOBENMU NI MAR ZA PODZEMNI PORTAL,

K PA BUTNU JIH BO ENERGIJSKI VAL,

TO BO SVETOVNA STVAR,

NA ANTARKTIKO NAVAL, LJUDJE BOJO SE PRODAL

IN BEŽAL, DA KRVI NAVJO SCAL, HOLOGRAMOV SE BAL,

ŠE STRAHA JIM DAL, NIKOL VEČ MIRNO SPAL,

KER FAMILIJA LA BUSH VEDNO HITREJ SE LUŠČ,

SVETOVNI RED SE RUŠ;

NEGATIVNA ENERGIJA PA NA NS DEŽUJE, K DA ODPRL BI SE TUŠ,
ČEZ CEL SVET POTUJE, VEDNO VZAME PAR DUŠ, VASI IN MESTA VSA
ZASUJE,
NOV SVETOVNI RED ŽE TISOČLETJA SE NAČRTUJE.

Besedilo: Anže Arbelj, 3. a

Fotografija: Alin Kostiov, 3. e

in Anonymus

OREL

*V jeseni orel na skali gnezdi,
na nebu lastovice v jatah letijo ...
v prijaznejši kraj – proč severni zvezdi,
pred krutimi časi v strahu bežijo.*

*In ko zasije nova, prijetnejša zarja
iz toplega juga ptica selivka se vrne ...
v svoje blatne močvare in barja.
Pesek, palme – dom stari zavrne.*

*Toda orel pri svojem gnezdju ostaja,
zvest domu, ki je strm, gorat.
Hladne, težke noči zima zadaja,
a orel uporno v zvezde upira svoj vrat.*

Besedilo: Grega Hrib, 3. f

PESMI

Oblačno nebo

Zlato sonce sije

Starec igra

Na svoje citre

Burja piha

V naših srcih

Rumene luči

Mesto počasi umira

Vozimo življenja

Po makadamski cesti

Konec poti

Tiha je beda

Besedili: Kristjan Pavlič, 3. a

Črna reka

Teče v duši

Meglene noči

Krajsajo nam čas

Ne slišimo

Korakov naše prihodnosti

Besedilo: Kristjan Pavlič, 3. A

Risba: Ana Žabjek, 3. E

SILIKON

Na klopci lovim črnilo.

Ni težko.

Dekle na visokih petah se že tretjič sprehodi mimo mene.

Njena podoba je enostaven vodič po ozemlju.

Vidna je vsaka nižina, ki njene oči izliva v zaledju.

Gorovje izoblikuje, poleg nosu in ustnic, prav poseben organ njenega telesa.

Vsaka žila je reka, polna tekočine, nujne za njen obstoj.

Nekaj pa le ni tako užitno.

Nekdo je na zemljevid zarisal svoje reke.

Nad njenimi očmi, pod njimi, celo na lica.

*Ustnice in tisti posebni del telesa sta oblikovana
narobe,*

drugače,

umetno.

Umaknem pogled,

iščem naravo.

Besedilo: Maja Ličen, 3. f

Risba: Ivana Rihtar, 3. a

I.

*Preden v snu ponoči zapustim ta svet
sit spoznanj krutih in v otopelem srhu;
Takrat spoznam – Ti meni nedosegljivi cvet,
ki raste na meni nedostopnem vrhu.*

*A že ko naslednjič zopet te uzrem,
spet vesele in razvnete želje se podijo;
Vse temne misli – te prezrem.
Spet porajajo se novi upi, ki se dan za dnem rodijo.*

*In tako nato še isti dan spoznam,
da še vedno sem ob vznožju te mogočne gore;
sprijaznjen si potrj priznam,
tako čakal bom še do naslednje in naslednje zore.*

II

*Le jaz in ti na sivem peronu sama stojiva,
le jaz in ti v množici si resnico sivo tajiva.*

*In srce nemirno pričinja mi biti,
saj vem, da ti moraš za vedno oditi.*

*Še zadnje besede pokloni mi draga,
še zadnja naj iz oči kapne leskeča se sraga.
Še zadnjič, ker sivi vlak te hoče mi vzeti,
do konca in kraja poslednje mi upe izžeti.*

*A ne reci da žal ti je,
ne, ne reci tega.*

*Ne reci, da ljubiš me,
ne, jaz nočem dolga.*

*Reci le nekaj, četudi je laž.
Reci le nekaj, s čimer vsaj upanje trhlo mi daš.
Reci v slovo besed sladkih le pet.
Izreci – Nekega dne se vidiva spet.*

Besedilo: Grega Hrib. 3. f

AURA

*Moja duša nima nog,
da bi zbežala, v moji duši so molji.
Zabubili so se
in se množijo.*

*Moja duša nima nog,
da bi tvoj svet pretekla,
tako majhen je, da
komaj sedim v njem.*

Besedilo: Maja Ličen, 3. f

Risba: Lara Čuden, 3. a

FINANČNO STANJE

Prekoračen limit

na mojih jetrih.

Rubež

živčevja, vsaj tistega, ki še zaznava.

Dolg

pljučnega izdiha.

Ponudim polog, takoj odplača,

le približaj se.

ZA BOLJŠI OBSTOJ

Grenak okus tvojih las,

posprejanih z lakom za boljši obstoj.

Nenavadno ime za nekaj, kar izsuši in razcepi.

Mar ne?

Besedili: Maja Ličen, 3. f

KO VZKIPIŠ

Kava ti kipi.

Pravzaprav ti jeza kipi.

Celotna naveličanost,

tvoje življenje

bo vzkipelo.

Takrat bom počakala,

da se malo ohladi,

prijela krpo

in pobrisala štedilnik.

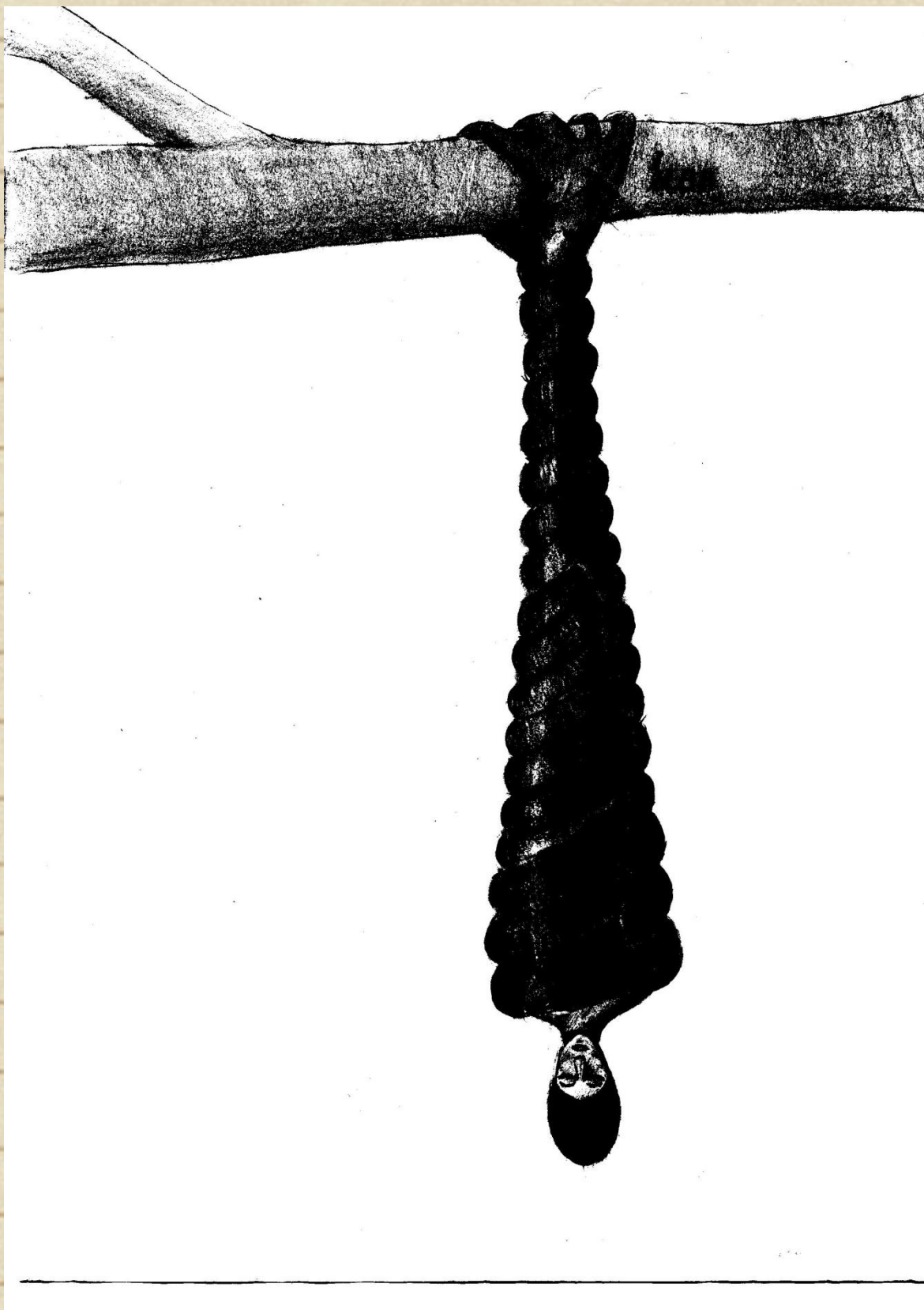
Besedilo: Maja Ličen, 3. f

Risba: Hajdi Šinkovec, 3. f

NEDOTAKNJEN MAKADAM

*Morsko dno se izsuši,
ko ni koraka,
ki bi z mano markiral makadam.
Votle so ribje kosti,
po katerih se pretakajo niti podpore.
Podpore rabijo oporo,
so kot korale pritrjene name,
na sklalo brez srca, brez barve,
obsojeno na večno samotno zaznamovanje makadama.*

Besedilo: Maja Ličen, 3. f

Risba: Sebastjan Kovač, 3. f

KORAKI

Odmevi korakov bledijo s tišino,

vprašam se, kam vodijo.

Se bližajo in oddaljijo,

dalje in dalje hodijo.

Barva koraka,

prepoznam tvojo.

Pa naj bodo iz mraka,

njih barva se sklada z mojo.

Koraki skupaj zvenijo,

ti imajo poseben ton.

Se bližajo in oddaljijo,

pri slednjih začutiš vonj.

Te vodijo po ulicah svojih

in koraki delajo življenja pot.

Nekatere vodijo jih po vrhovih,

druge speljejo v slepi kot.

Pa kaj če prideš do razpotja,

tudi prejšnjega korak prekrije.

Na koncu prideš do ugodja,

korak veselo pot še dalje vije.

Besedilo: Alin Kostiov, 3. e

DVIGALO

Vstopim.

Dober dan, zaželiš.

Tudi jaz.

Pogledi v obraz – niso prisotni.

Besede – tudi ne.

Samo zvoki

odbijajo številke nadstropji.

Zvečer je kričala.

Ti si se drl.

Praviš, da razčiščujeta stvari ...

Z njo z udarci sklepaš kompromise?

Dober dan;

ji zaželim.

Tišina.

Tiho je;

a se sliši krik na pomoč.

Spet je bila noč boleča

in jutro – modro.

Boš rekel, da sta spet imela pogovore?

Spet sklepaš kompromise?

Barve so veliko bolj v modi, kot se govori.
Ne zavedam se, koliko ljudi ima doma palete barv.

Veliko; se mi dozdeva.

Pa jih ne kažejo.

Tudi ona jih ima.

Pa si jih ne upa nositi.

Skriva jih.

V omari ...

Boji se, kaj bodo rekli.

Lahko bi jih vrgla stran ...

Pa še zmeraj ostaja z njimi.

Besedilo: Alin Kostiov, 3. e

Risba: Lara Čuden, 3. a

POJAVA

*Pesem telesu,
ki ziba ga sapa.*

*Trepet,
ki ga objekt lepote premore.*

*Silhuete v zraku,
dim pred očmi.*

*Zakrit obraz.
Obraz izza puhaste postave – tvoj.*

*Ne storim nič.
Sedim in občudujem.
Sladilo, ki prepaja tebe,
omrežilo je tudi mene.*

*Množice, ki se slinijo za tabo,
mi presedajo.*

*Plavaš v življenju,
si misel v glavi.
Veter, ki obrača jadra.*

*A me ne zmotiš.
Sledim slepo.
Brez tebe od tu – ne grem.*

Besedilo: Alin Kostiov, 3. e

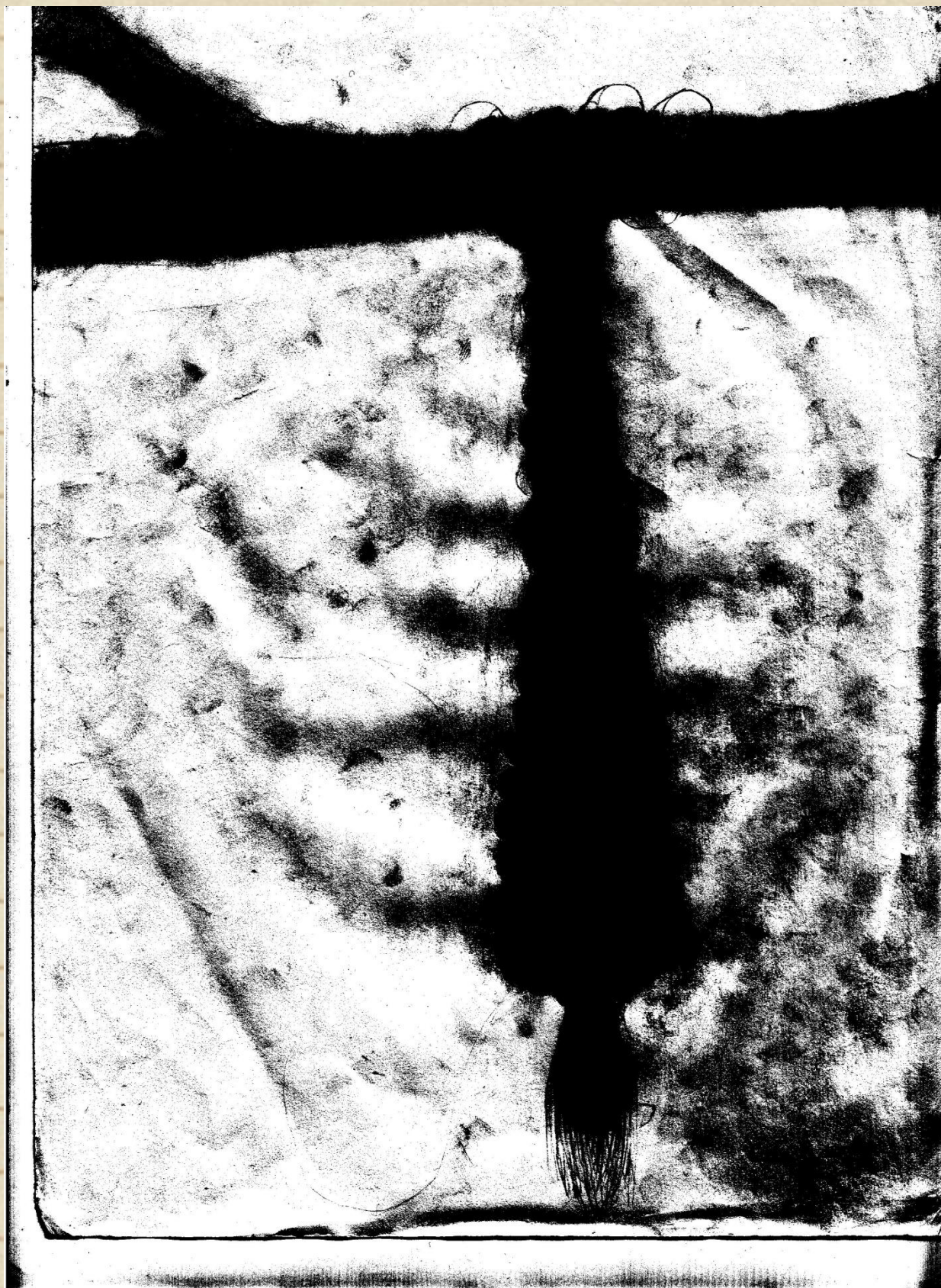
UJET

*Dir in tek
spremenita se v korak.
Sekunda zdi se dolgi vek.
Se vleče čas kot stvor težak.*

*Hrup in krik
postaneta odmev.
Še udarec zdi se nežen kot dotik,
videti najlepša roža je plevel.*

*Še sam se ustavi in stoji,
vdihne, čaka na ukaz ...
Pojava njega zdi se da lebdi,
izdihnil bo svoj zvesti "jaz".*

Besedilo: Alin Kostiov, 3. e

Risba: Sebastijan Kovač, 3. f

CIKEL PESMI

1.

*Navsezgodaj zbudi me petje ptice,
ki žvrgoli, igrivo prepeva tvoje ime,
kot bi pela o lepoti najlepše cvetlice,
ki je vzbrstela današnjega dne .*

*Ko mimo mene bistri potoki drve,
vidim tvoje ustnice, ki se smeje,
a vendar je ta nasmeh le bled odsev,
kot slika iz spominov, popačen odmev.*

*Sredi morja pšenice utrgam zlat klas,
ki se od ostalih vseh popolnoma loči.
Ker spominja me na barvo tvojih las,
je eden edini, med njimi cvetoči.*

Rad pogledam v nebo, ko se stemni,
ker vem, da isti mesec opazuješ tudi ti.
Za vedno bodo vse moje misli usmerjene le nate,
pa čeprav poti do tebe ne pregrinjajo preproge zlate.

II.

V vetru rjovečem stojim vrh pečine,
se sklanjam čez rob v neskončne globine,
kjer pod seboj opazujem valove peneče
in proti njim stegujem roke hrepeneče.

V upanju, da bi me vsaj za trenutek
ponovno prevzel tisti občutek
tople mivke, ki se pod prsti ugreza,
na sončni obali, ki se v večnost razteza.

A čeprav obdaja popolno, kristalno me morje,
mi tebe ljubezen skriva obzorje,
ker vsa ta lepota ne premore modrine,
kot je tista v tvojih očeh, ki mi polni spomine.

III.

Jadro napeto
se nad mano bohti.
Sapo ujeto
iz daljave lovi.

Le njena odločitev je,
kdaj mi je priti,
se v dežele domače
spet je vrniti.

Morda usojen mi ni
pogled na domači pristan.

Lahko čakam še dolge dni,
a vse bo zaman.

Zdaj širne modrine
so postale moj dom
in bele tkanine
več rabil ne bom.

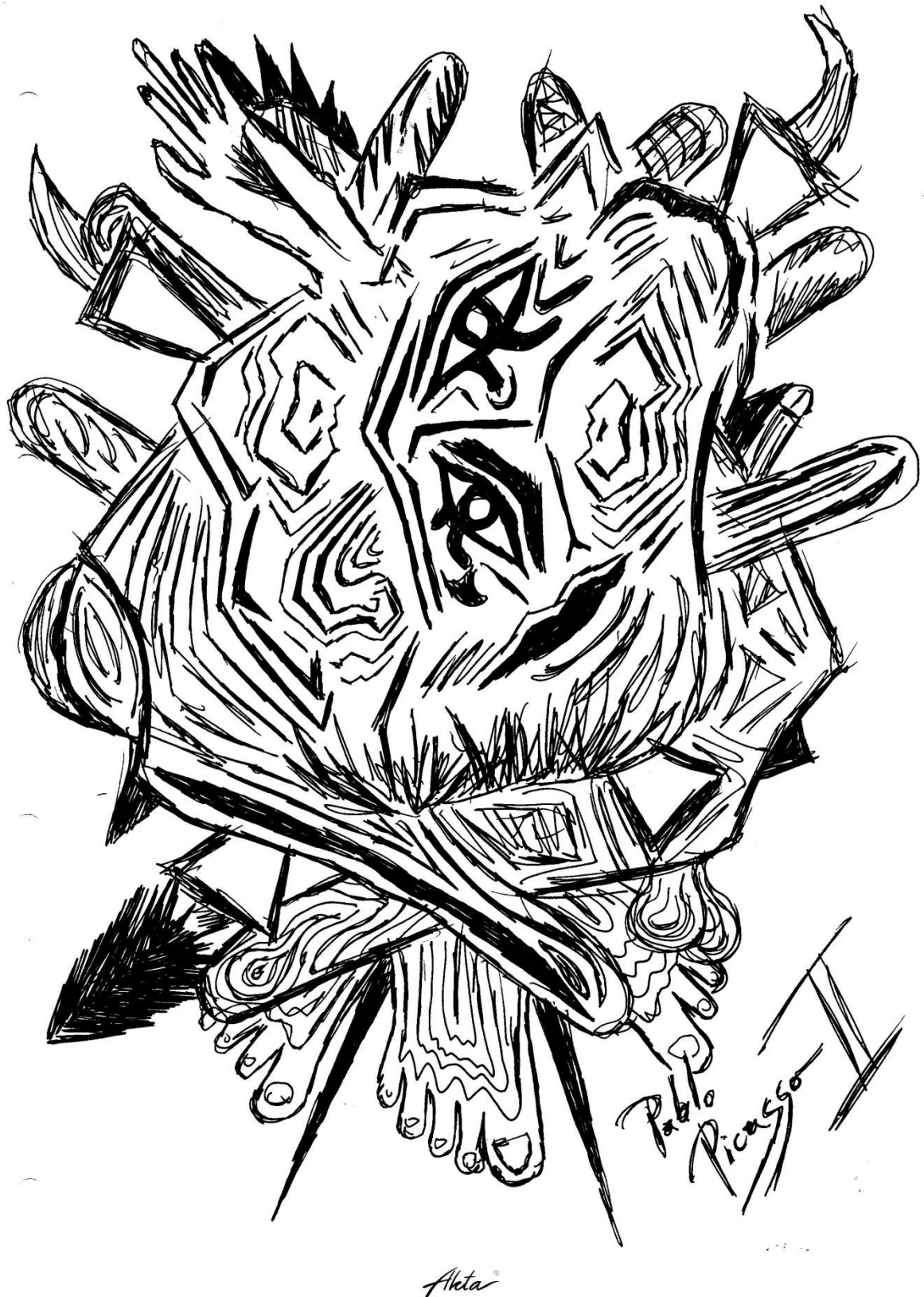
Pogledam v nebo
in zagledam tam golobico.
V veter uprem svoje telo
ter posnemam to ptico.

*Našel sem srečo,
tu sredi valov,
s ptico čuječo,
prišel sem domov.*

IV.

*Jaz nisem Orfej, a ti si moja lira,
če bila bi reki, se ne bi vila iz istega izvira
in morda se v ocean isti ne bi izlila,
vem le to, da jaz bi tekel k tebi.*

Besedilo: Gregor Gajić, 3. f

Risba: Domen Lah, 4. f

PESMI

Jaz svojemu bogu

ne dajem imen.

Vsemogočni,

ki ne pozna konca

ali novega začetka,

živi v meni in se

izteka v brezkončno

vesolje,

meni pa prepusti

moč volje.

Z njegovim

obstojem se

moj svet

obrača na bolje.

Besedilo: Meta Mežan, 2. c

*

V koreninah poletja
pletem neslišne vezi želja.
To so tiste, globoko zasidrane
želje, ki vrejo v meni,
toda nikoli ne pridejo na površje.

V koreninah poletja
sanjam prelepe sanje,
ki so neuresničljive.

V koreninah poletja
ležim mrtva
in čakam na novo pomlad,
ki nikoli več ne bo zacvetela
v vsem svojem sijaju.

V koreninah poletja

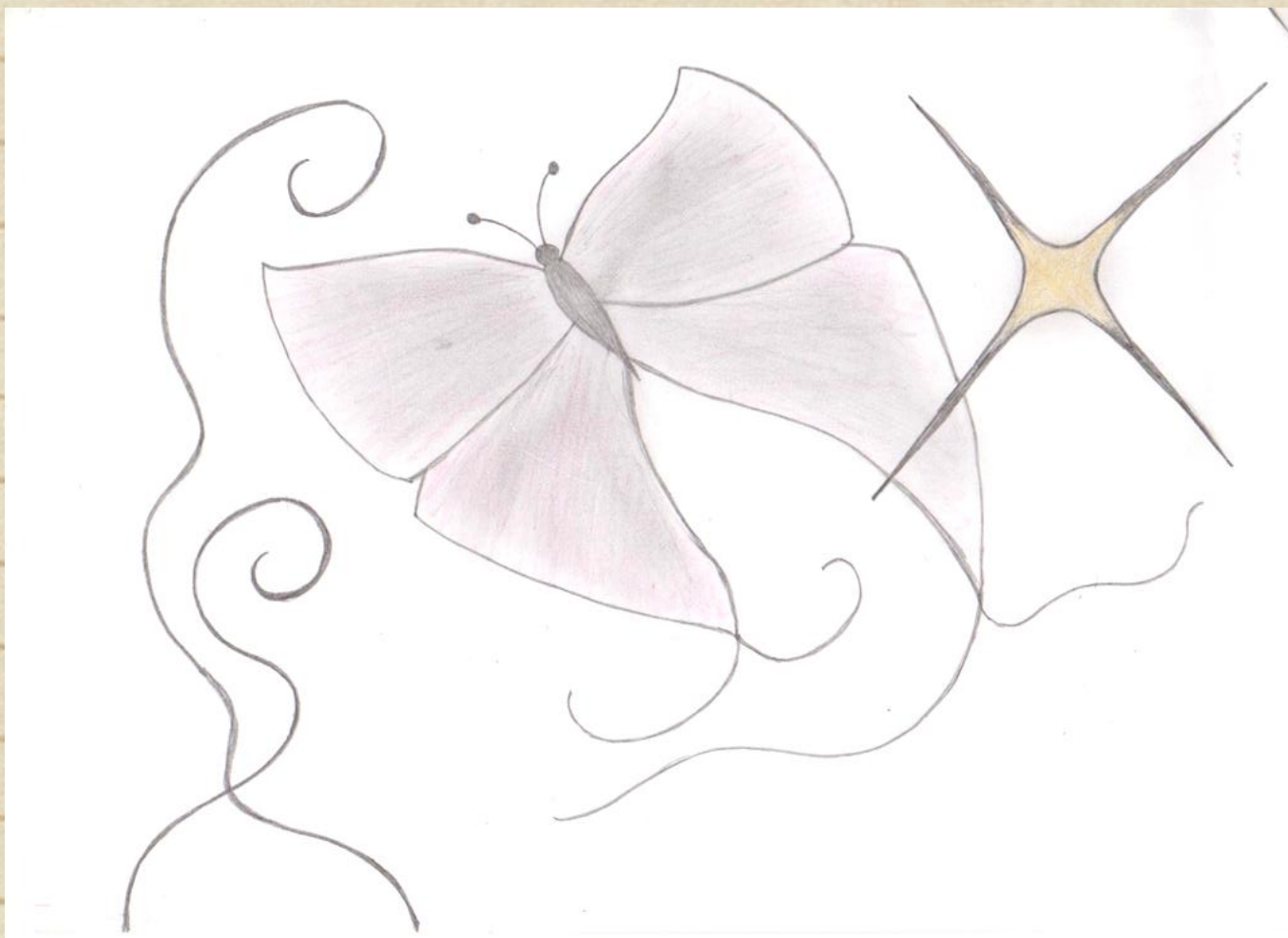
je prišla jesen ...

in zima ...

in z njo je umrla moja duša.

V koreninah poletja

je nastal nov dan ...

Besedilo: Meta Mežan, 2. c

Risba: Hajdi Šinkovec, 3. f

*

Mogoče pa
ne obstajam več?

Morda sem
le še iluzija?

Pozabljena beseda
na starem papirju,
bleda slika
v zaprašenem okvirju,
prazna orehova lupina
ali
strohnel les iz kamina?

Besedilo: Meta Mežan, 2. c

*

Čemu naglica,

čemu norenje?

Jaz sem samo

žarnica v morju svetlobe.

Čemu naglica,

čemu norenje?

Jaz sem samo

polomljen košček velike zemlje.

Čemu naglica,

čemu norenje?

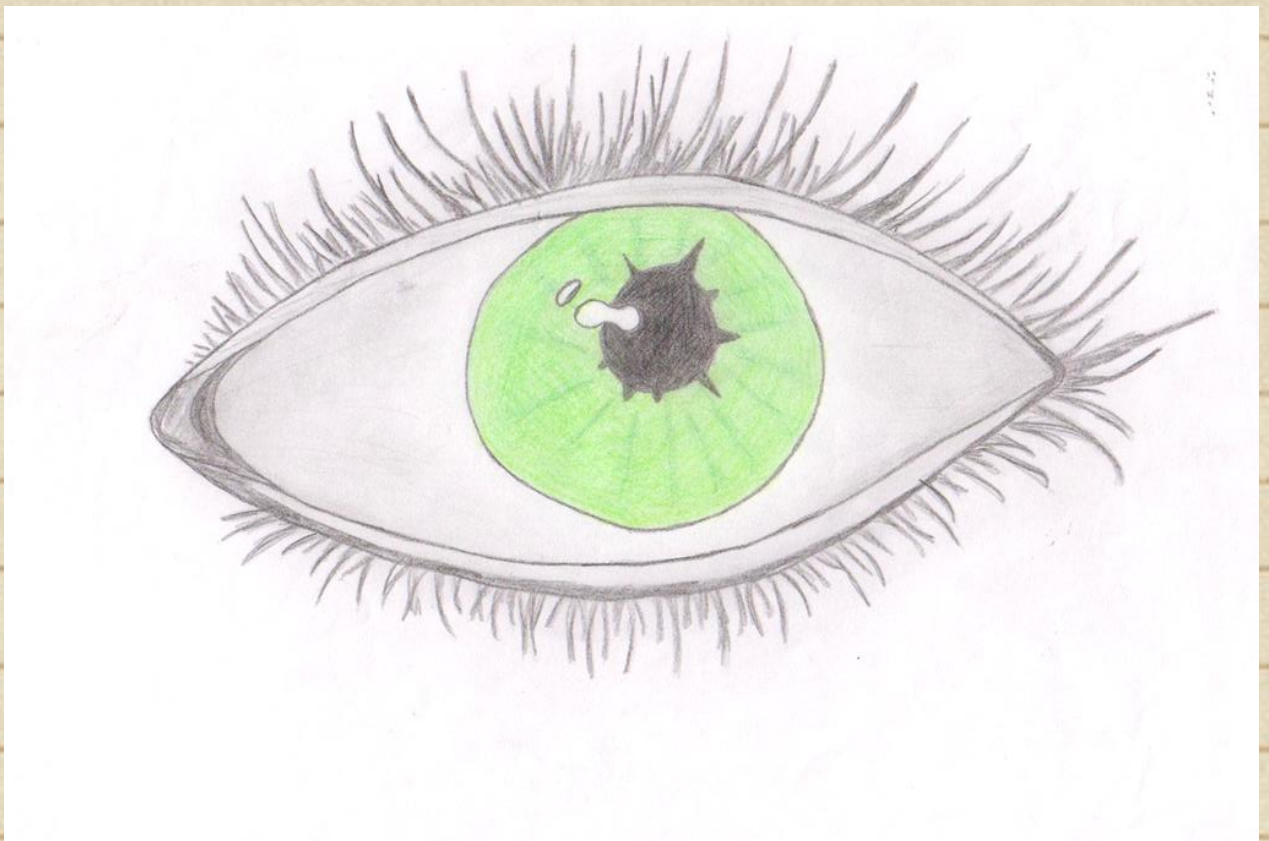
Jaz sem le

nepomemben zapis v

gromozanskem dnevniku življenja.

Čemu naglica,
čemu norenje?
Da pridemo na oder,
pred reflektorje?

Rajši ostanem
nepomembna v zaodrju.

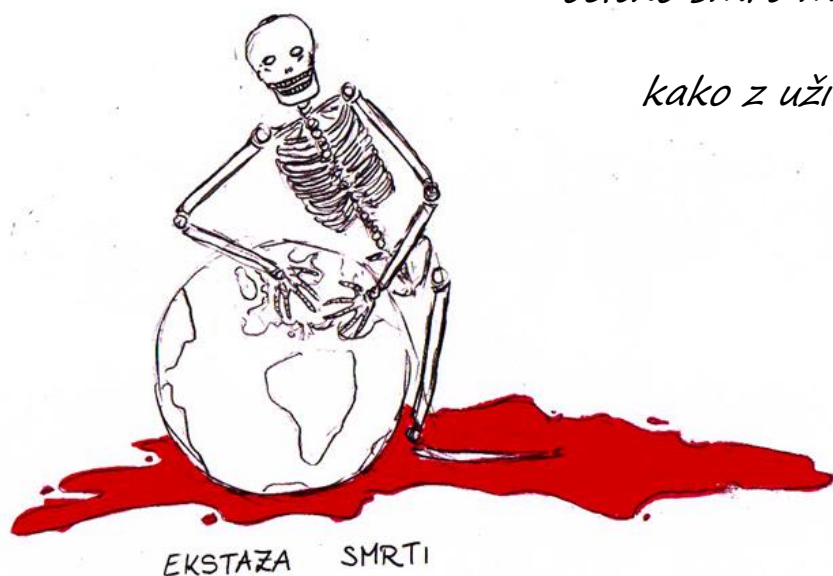
Besedilo: Meta Mežan, 2. c

Risba: Hajdi Šinkovec, 3.f

V življenju imam
samo eno ljubezen,
ki jo čakam
celo življenje
– ljubim smrt.

Toda moje ljubezensko
razmerje z njo

me vedno razočara;
očitno smrt me res ne mara,
kako z užitkom me vara!

Besedilo: Meta Mežan, 2. c

Risba: Pia Kovač, 3. a

»Če nč ne probaš,
nč ne rata«

V

DVOBOJ

GLADIATOR

NA

NEMILOST

V

SMRT

barvne impresije

TOČA, SNEG, DEŽ, LED

PRAVA VPRAŠANJA

... tu sva varna ...

IN PRAVI ODGOVORI

Najbolj problematični

Barvajte več.

Alja Pokljšek
Špela Juršič
S.A.